

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3870/2019
25.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Немања Лукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради утврђења постојања радног односа и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3370/18 од 20.03.2019. године, исправљене решењем истог суда од 07.06.2019. године, у седници већа одржаној 25.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ делимично пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3370/18 од 20.03.2019. године, исправљена решењем истог суда од 07.06.2019. године и Првог основног суда у Београду П1 2930/15 од 20.03.2018. године, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев којим је тужилац АА из ... тражио да се утврди да је у радном односу на неодређено време код тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова почев од 08.02.2010. године и да му по том основу припадају сва права и обавезе из радног односа, као и захтев за исплату неисплаћених зарада за период од јуна 2013. године закључно са новембром месецом 2016. године, са припадајућом законском затезном каматом.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2930/15 од 20.03.2018. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе, па је ставом другим изреке утврђено да је тужилац у радном односу на неодређено време код тужене почев од 08.02.2010. године и да му по том основу припадају сва права и обавезе из радног односа. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћених зарада исплати појединачно одређене месечне износе у изреци са законском затезном каматом од доспелости сваког износа па до исплате, као и доприносе за обавезано социјално осигурање на утврђене износе неисплаћених зарада, и то доприносе пензијског и инвалидског осигурања Републичком фонду за ПИО, доприносе здравственог осигурања Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе осигурања за случај незапослености Националној служби за запошљавање Републике Србије. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова

парничног поступка исплати укупан износ од 262.840,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3370/18 од 20.03.2019. године исправљеном решењем истог суда од 07.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду ПП 2930/15 од 20.03.2018. године, у ставу првом, другом и делу става трећег изреке за исплату неисплаћених зарада са припадајућом каматом. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става трећег и у ставу четвртном изреке и предмет у укинutom делу враћен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана због погрешне примене материјалног права.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Пред другостепеним судом није дошло до непотпуне или погрешне примене било које од одредаба процесног закона, које су биле или могле бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене почев од 2008. године на радном месту полицајца и радио у ..., што је био оперативни рад у цивилу на обезбеђењу српских институција, делегација, школа, цркава и других објеката и прикупљање информација. Зараду је примао све до јуна 2013. године, када му је без образложења обустављена исплата и укинута здравствено осигурање. Тужилац није примио решење о престанку радног односа, а на осигурање је био пријављен почев од 08.02.2010. године закључно са 31.05.2013. године. Тужба у овој правној ствари ради исплате поднета је 12.11.2015. године, а преиначена је поднеском од 19.09.2016. године, додавањем захтева за утврђење постојања радног односа.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да су испуњени услови за утврђење постојања радног односа на неодређено време, налазећи да тужена није доставила решење о престанку радног односа тужиоцу, односно неку другу одлуку о регулисању његовог правног статуса, што је обавеза послодавца, на основу чл. 175. и 185. Закона о раду, те да је тужена у обавези да тужиоцу исплати изостале зараде за тражени период у утврђеној висини на основу члана 154. став 1. Закона о облигационим односима и члана 164. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14), који се у овој правној ствари примењује на основу члана 169. Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 64/15), као и члана 250. важећег Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр. 6/16), односно по правилима о одговорности послодавца за штету коју запослени претрпи на раду или у вези са радом.

По оцени Врховног касационог суда, ревизијом тужене се основано указује на погрешну примену материјалног права непримењивањем одредбе члана 195. Закона о раду, којим („Службени гласник РС“ бр. 24/05....32/13), према којој се судска заштита у радном спору може тражити у року од 90 дана од дана достављања решења, односно од дана сазнања за повреду права.

У конкретном случају, утврђено је да је тужилац примао зараду до јуна 2013. године, од када је тужена престала да му исплаћује зараду, из чега произлази да је јуна месеца 2013. године сасвим извесно сазнао за повреду свог права. Како је тужба у овом радном спору поднета 12.11.2015. године и преиначена 19.09.2016. године, по протеку рока из члана 195. Закона о раду, тужилац је изгубио право на судску заштиту траженим утврђењем постојања радног односа, због чега су нижестепене пресуде преиначене и тужбени захтев за утврђење постојања радног односа, одбијен као неоснован. С обзиром да од захтева за утврђење радног односа зависи основаност тужбеног захтева за исплату накнаде штете, у висини изгубљене зараде као правне последице незаконитог престанка радног односа, сходно члану 191. став 1. Закона о раду, одбијен је и тужбени захтев за исплату неисплаћених зарада са припадајућом каматом.

На основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић